

време откъмъ училищния дворъ полетѣ единъ смѣлъ ученикъ, спустина се право срещу телето и го хвана за рогата. Уплашеното животно напъна грѣбъ, като че искаше да вдигне ученика съ рогата си, но здравитѣ рѣще на Камена извиха главата му, и телето издаде жаловито мучене. Уплашенитѣ наблюдатели ахнаха отъ изненада. Каменъ хвана скжсаното вѣже на телето, изправи главата му, погледна го право въ уплашенитѣ влажни очи и изведнѣжъ го прегърна. И докато другитѣ свѣстяваха Клешо, хората наблюдаваха телето и ученика. Той галѣше съ мека дланъ телето, допираше бузи до топлата му пухкава козина и му говорѣше нѣкакви тихи, гальовни думи, като че двамата отдавна се познаваха и хранѣха нѣжна обичъ помежду си. Когато уплашеното животно се укроти дотолкова, че почна да се гали въ рѣцетѣ на ученика и да ближе прѣститѣ му, Клешо приближи до Камена и, като го погледна съ виновни и благодарни очи, заплака и прошепна:

— Колко си добѣръ, колко си добѣръ! Нали ще ми простишъ? Нали?

Въ това време дойдоха селянитѣ и, като похвалиха смѣлия ученикъ, отведоха укротеното теле. А Каменъ прегърна разтреперанитѣ отъ плачъ рамена на Клешо, избѣрса сълзитѣ му, и двамата трѣгнаха нататѣкъ, прегърнати и унесени въ тихъ, приятелски разговоръ.

Отъ тоя день Клешо сякашъ се роди отново.